

BRANKO PEROVIĆ

8. decembra 1981. godine iznenada, izvršavajući svoje redovne radne zadatke, napustio nas je Branko Nikolin Perović, direktor Geodetskog zavoda SRCG.

Umro je tiho, iznenadno i smireno, kao što je smireno i tiho živio. Na očigled skoro svih članova kolektiva koji se davali sve od sebe, da mu priteknu u pomoć, izdahnuo je naš dragi Branko. Ni pomoć ljekara, koji su se posle nekoliko minuta našli kod njega nije pomogla. Smrt je bila svirepa i okrutna, kolektiv je zanijemio.

Rodio se 16. februara 1932. godine u selu Komarno kraj Virpazara — Crmnička Nahija, S. O. Bar, SR Crna Gora.

1951. godine diplomirao je na Geodetskom odsjeku srednje tehničke škole u Titogradu sa odličnim uspjehom. To je bila prva poslijeratna generacija geodeta koja je završila školu u Crnoj Gori. Bio je nabolji učenik ove izuzetno kvalitetne generacije, pa su profesori u školi mnogim kasnijim generacijama, druga Branka, isticali kao primjer, koji u svakom pogledu treba slijediti.

U jesen 1951. godine odlazi na odsluženje vojnog roka, te nakon povratka zapošljava se kod Geodetske uprave SRCG, gdje je ostao na radu sve do 1959. godine. Pokazujući izvanredne radne rezultate u izvršavanju raznovrsnih zadataka u okviru operative Geodetske uprave SRCG, drug Branko je nakon 3 godine raspoređen na mjestu pomoćnika šefa Geodetske sekcije u Titogradu.

Od 1. 04. 1959. godine drug Branko prelazi na Kosovo, gdje radi kod Pokrajinske geodetske uprave, sve do 28. 02. 1962. godine. U ovom periodu je izvršavao raznolike zadatke kao neposredni izvršilac a najviše je radio na osnovnim geodetskim radovima.

Od 1. 03. 1962. do 30. 06. 1968. godine drug Branko radi u Rudniku magnezita »Goleš«, kao rukovodilac Geodetske službe.

21. 09. 1965. godine završava vanredne studije na Višoj geodetskoj školi u Beogradu sa vrlo visokom prosječnom ocjenom.

Od 1. 07. 1968. do 15. 04. 1971. godine radi kod Pokrajinske geodetske uprave Kosovo, na poslovima Načelnika Odjeljenja za premjer.

Od 16. 04. 1971. do 15. 02. 1981. godine drug Branko je bio direktor Zavoda za geodetske i fotogrametrijske poslove u Prištini.

Od 16. 02. 1981. godine pa do smrti drug Branko je bio direktor Geodetskog zavoda SRCG.

8. 12. 1981. godine u 10,30 časova umro je stojeći na svom radnom mjestu, kolega, čovjek, drug i prijatelj. Ima li sudbine okrutnije? Ima li trenutka težeg?

Bol i tuga u kolektivu bili su potpuni. To se očitavalo na licu svakog člana kolektiva, to su govorile njihove suze.

Živio je časnno, ostavio iza sebe tragove po kojima se poznaju i priznaju ljudi, zbog kojih nema zaborava, već trajna i divna sjećanja na jednu ličnost koja je po čojstvu, poštenju, radu, drugarstvu, popunila svoju biografiju onim podacima zbog kojih mogu da budu ponosni njegovi najbliži, njegovi drugovi i prijatelji, kao i Savez geodeta Crne Gore, Kosova, Srbije i Savez GIG Jugoslavije.

Imao je Branko Perović odakle da nadahnjuje svoju ličnost još od najranijih dana. Izvori tih nadahnuća bila su ognjišta njegovih predaka, koji su živjeli na prostoru južno iznad Skadarskog Jezera, gdje su »Crmnčki orlovi« samokresima i jataganima dokazivali čojstvo i junaštvo, gostoprinstvo i prijateljstvo, zaljubljenost u slobodu i ljudske vrline.

Bio je uvijek istaknuti društveni aktivista, predsjednik Saveza geodeta Kosova, član Predsjedništva Saveza I. T. Srbije, član Predsjedništva Saveza geodetskih inženjera i geometara Jugoslavije i na kraju član Predsjedništva Saveza I. T. Crne Gore.

Za izvanredne radne rezultate druga Branka je Predsjednik Republike odlikovao ordenom rada sa zlatnim vijencem 1973. godine.

Za svoj aktivan društveni rad i izvanredne zasluge na ostvarenju ciljeva i zadataka Saveza geodetskih inženjera i geometara Jugoslavije drugu Branku je dodijeljena povelja zaslužnog člana 1977. godine na Skupštini Saveza u Zagrebu. Prije toga on je proglašen za zaslužnog člana Saveza geodeta Kosova, i Srbije i na kraju za zaslužnog člana Saveza I. T. Jugoslavije.

Drug Branko je gradio mostove prijateljstva i saradnje u okvirima geodetske djelatnosti na Kosovu u Srbiji i Jugoslaviji i tim putem nastavio u okviru geodetske djelatnosti Crne Gore.

Imao je dosta drugova i poznanika i prijatelja u Crnoj Gori, Kosovu, Srbiji i Jugoslaviji. Veličanstven ispraćaj na kojem je okupio »Jugoslaviju u malom« je pokazao da su svi oni ostali u iskrenoj tuzi zbog smrti Branka Perovića, zbog gubitka jednog od čelnika geodetske djelatnosti Crne Gore, Kosova, Srbije i Jugoslavije, zbog odlaska jednog od velikih društvenih aktivista Saveza geodeta Crne Gore, Kosova, Srbije i Jugoslavije.

Pamtićemo ga po ljudskoj plemenitosti, iskrenom čovekoljublju i ljudskom poštenju, poslovičnoj skromnosti, ogromnom radnom entuzijazmu i neprekidnoj društvenoj aktivnosti. Bio je uvijek najbolji među najboljima u školi, u praksi geometara, inženjera, rukovodioca i direktora.

Takav je ostao do kraja svog relativno kratkog života, da bi kako je razvijao se sve više dolazile do izražaja osobine dobrog druga i prijatelja, uglednog brata i sina, nježnog roditelja i dobrog supruga.

Životni put Branka Perovića nije bio posut ružama, već trnjem kao i većine kolega iz njegovih generacija, ali je on bio svijetao i čist.

Rastali smo se od njega, ali ga zadržavamo u najljepšoj uspomeni. Zaslužio je to po svemu onome zbog čega se pamti čovjek i njegovo djelo.

Neka u ovom teškom trenutku, njegovoj majci, njegovoj supruzi, njegovim dvjema kćerkama, njegovoj braći i sestri i njegovoj široj porodici bude utjeha sve ono što je ostavio iza sebe, i kao čovjek i kao komunista i kao radnik geometar, inženjer, rukovodilac, direktor i kao prijatelj ljudi i kao građanin svog kraja i kao uzorna glava porodice, dobar suprug, otac, sin i brat.

U ime njegovih kolega, u ime Saveza geodeta Crne Gore, u ime Saveza I. T. Crne Gore i u ime Saveza geodetskih inženjera i geometara Jugoslavije neka mu je vječna slava i hvala.

DRAGOLJUB SEKULIĆ

26. juna 1981. godine, na svom radnom zadatku iznenada je umro naš kolega — geometar Dragoljub Sekulić.

Pokojni Dragoljub rođen je 1933. godine u selu Bandići kraj Titograda. Srednju tehničku školu — geodetski odsjek završio je u Titogradu 1954. godine.

Iste godine zapošljava se u Geodetskoj upravi SR Crne Gore. Godinu dana kasnije ide na odsluženje vojne obaveze, da bi se po njenom završetku ponovo zaposlio u Republičkoj geodetskoj upravi, u kojoj radi sve do 1964. godine. 1964. godine, operativa Geodetske uprave odvaja se i formira Geodetski zavod Titograd, u kome pokojni Dragoljub radi sve do svoje smrti.

Dok je radio u Republičkoj geodetskoj upravi a kasnije u Zavodu povjeravani su mu raznovrsni poslovi. U početku je najviše radio na tehničkom i preciznom nivelmanu koje je poslove posebno volio i specijalizovao ih. Kasnije radi dugo na osnovnim radovima, na detaljnom premjeru kao i na fotogrametrijskim poslovima.

Sve ove poslove izvršavao je stručno, pedantno i na vrijeme. Poslove je prihvatao sa voljom i sa veoma izraženom odgovornošću za rad. Kao druga, krasile su ga sve ljudske vrline.

Poznat je kao skroman čovjek, iskren i nesebičan, veseo i uvijek spreman na šalu.

U društveno-političkom radu bio je veoma angažovan. Biran je u rukovodstva društveno-političkih organizacija. Na jednoj od takvih dužnosti je i preminuo. Bio je predsjednik Sindikalne organizacije Geodetskog zavoda.

Aktivno je radio u Društvu geodetskih inženjera i geometara i često biran je u njegovo rukovodstvo. Umro je iznenada u vrljetima Moračkih strana izvršavajući svoj radni zadatak. Smrću druga Dragoljuba Sekulića Geodetski zavod i geodetska struka gubi jednog svog vrsnog radnika koji je sa puno ljubavi i predanosti izgarao na poslu i na njemu takoreći sagorio. Uspomena na ovog zaista dobrog čovjeka i dobrog stručnjaka ostaće nam trajna.

M. Blečić

ĐUKA KOVAČEVIĆ

21. studenog 1981. godine, ozbiljno ugrožen bolešću, u 57. godini života umro je geometar Đuka Kovačević. Na posljednji počinak, na zagrebačko groblje Miroševac, otpratio ga je veliki broj prijatelja iz kruga geodeta Zagreba i zagrebačke okolice.

Đuka Kovačević rođen je 1925. godine u Sremskoj Mitrovici. Težak život kroz djetinjstvo i ranu mladost pratio ga je sve do 1947. godine, dok nije na zagrebačkoj srednjoj tehničkoj školi stekao diplomu geometra, koja mu je omogućila prvo osamostaljenje u životu. Školske svjedodžbe osnovne škole svake godine s pečatom drugog grada svjedoče o djetinjstvu bez roditeljskog doma što stvara prve životne traume otuđenosti i nepovjerenja kod mladog Đuke. No svaka od tih svjedodžbi ipak nosi blistavu ocjenu uzornog ponašanja.

Prošavši krivudave putove đačkih domova u vremenu koje je nosilo turbidni naziv »drugi svjetski rat«, postavši 1947. godine geometrom, upoznao je stvarnost života kroz prve platne spiskove u poljoprivrednim agrotehničkim institutima Zagreba i Križevaca izrađujući geodetske podloge za pedološka kartiranja u Vukovaru, Baranji i Slavanskom Brodu. Te je poslove radio od 1947. do 1949. godine i nakon služenja vojske (1949/1950) sve do 1952. godine.

Od 1952. god. uposlen je na novoj izmjeri u Osijeku i Rijeci, gdje je do 1957. godine sticao prave osnovne geodetske radnosti. Tadanja Geodetska uprava NRH premjestila ga je u Katastarski ured u Karlovac, a od 1959. godine pa sve do svoje smrti u 1981. god. radio je u Katastru, Zagrebu susjedne općine Zaprešić.

Osnovna crta životnog značaja bila mu je urednost u radu. Tehničkom maštovitosti koja mu je bila utkana u svakom živcu, uspjevao je topografiju terena predočiti u geodetsku sliku i te njegove geodetske minijature-skice mjerenja, položajni nacrti, položajni opisi i druge grafičke potankosti, služiti će mu dugi niz godina osobno na čast, Geodetske arhive su duboke, zahvalne i svjedoče stoljećima o njihovim stvaraočima. Nije neobična ta tvrdnja, jer sam nedugo, daleko od Zagreba bio upitan od kolege: »Je li to umro onaj Đuka što je radio tako krasne skice mjerenja«.

U mlađim danima vođen rukom brižne supruge, bio je poznat kao mladić uvijek zategnute kravate i bijelog ovratnika, no životne slabosti koje su ga odvele na bohemske staze, u godinama kada se traži ozbiljnost, djelovale su na njegovo otuđenje od životnih stvarnosti i prije njegove fizičke smrti.

Bio je uvijek ponosan i pomalo prkosan, pred svakim uspravan i više nego što se očekuje i traži od običnog čovjeka, tražio je uzalud svoj mir ali u pravilu uvijek na pogrešnom mjestu. No za to nikada nije krivio drugoga već sebe samoga, našavši traženi mir tek u smrti.

Otišao je i nikome nije ostao ništa dužan. Sam je živio, od svih napušten ali i od svih voljen i poštivan istovremeno. Tako je »zginuo pošteno« Đuka Kovačević, geometar, dal' mali ili veliki čovjek, sporedno, ostaje nam u sjećanju kao osoba »izvan serije«, naše geodetske gore list.

M. Božičnik